

angiver, at der ikke er Tale om noget Privilegium for Lønarbejdere, idet der netop staar: „Som nydende Medlemmer af en anerkendt Sygekasse kan kun optages ubemidlede Personer af Arbejderklassen og med dem i økonomisk Henseende ligestillede Mænd og Kvinder, saasom mindre Jordbrugere, Haandværkere og andre næringsdrivende, Tjenestemænd o. l.“. Jeg forstaar derfor ikke, hvorledes man kan tale om et Privilegium for Lønarbejdere, naar netop det stik modsatte staar i Lovforslaget.

Jeg skal i øvrigt paa mit Partis Vegne tilsige vor Støtte til Lovforslagets Fremme i dette Ting.

Lewinsky: Det har i høj Grad glædet mig under denne Forhandling at høre udtalt Forstaaelsen af, hvilken Samfundsopgave Sygekasseinstitutionen har. Den samme Tankegang har været fremme som i 1892, idet man anerkender, at det er en Opgave for Samfundet at træde hjælpende til her. Naar man imidlertid erkender denne Statens Pligt til at træde hjælpende og støttende til, mener jeg, at man af Hensyn til den stærke Udvikling, der har fundet Sted indenfor disse Organisationer, ogsaa havde maattet erkende, at Statens Bidragsydelse maatte vokse i højere Grad, end den blev fastsat ved Loven af 1892. Jeg kunde derfor have ønsket, at man ved Revisionen af denne Lov var gaaet adskilligt videre, end man er gaaet ved det foreliggende Lovforslag. Da det, som her foreligger, sandsynligvis er det højest opnaelige, kunde mine Partifæller og jeg udmærket godt have anbefalet at slutte os til Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det her foreligger, og have accepteret det. Da det imidlertid synes, at Lovforslaget skal i Udvalg, og da der jo fra flere Sider er rejst Kritik mod enkelte af de Bestemmelser, der findes i Lovforslaget, ønsker ogsaa jeg at pege paa et enkelt Punkt, paa hvilket jeg i høj Grad beklager, at man ikke er kommet videre, end man er kommet. Hvad jeg her tænker paa, er Forholdet overfor de kronisk syge. Hele den Forandring, der er sket med Hensyn til de kronisk syge ved denne Ændring af Loven, er, saa vidt jeg kan se, den, at medens Bestemmelsen om de kronisk syge i den gældende Lov findes i et Afsnit under § 6, har de her opnaaet at faa en Paragraf for sig selv, nemlig § 7, men denne sikrer dem i og for sig ikke mere end Bestemmelsen i § 6, og er der nogen, som i særlig Grad burde hjælpes og støttes,

forekommer det mig rigtignok at være de kronisk syge. Deres Arbejdsevne er ubetinget svagere end et sundt Menneskes og deres Erhvervsevne derfor saa meget ringere, saa at de i langt højere Grad trænger til at hjælpes og støttes. Det forekommer mig derfor at være rimeligt, om man ved en Revision af Sygekasseloven havde truffet mere gennemgribende Bestemmelser vedrørende de kronisk syge, og at man i alt Fald i det mindste havde sikret dem gratis Hospitalshjælp og gratis Lægehjælp. Nu findes der i § 7 en Bestemmelse, der lyder: „Indtil der paa anden Maade ved særlige Lovbestemmelser træffes Foranstaltninger vedrørende Hjælp for kronisk syge“. Jeg betragter denne Sætning som en Løfteparagraf, der her indskydes i Sygekasseloven. Jeg vil haabe, at denne Løfteparagraf ikke bliver alt for gammel, og at den ikke skal faa alt for megen Lighed med Grundlovens Løfteparagraffer og staa og vente saa mange Aar, inden den bliver ført ud i Livet, og at man snarlig maa kunne faa en Lovgivning, der sikrer de kronisk syge noget mere end denne foreløbige Bestemmelse.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) var betænkelig ved og, saa vidt jeg forstod ham, endogsaa en Modstander af det foreliggende Lovforslag, hvis de Fordelingsregler, der her foreslaas, bliver fastholdt. Jeg beklager meget, hvis Lovforslaget skulde strande paa Modstand fra Højres Side med Hensyn til disse Fordelingsregler. Det forekommer mig, at disse Regler — og det blev ogsaa erkendt af det ærede Medlem — er mere retfærdige overfor Sygekasserne end de hidtil gældende Regler, idet de gaar ud paa, at Statstilskuddet fordeles i Henhold til Sygekassernes Ydelse og ikke i Forhold til Medlemsbidrag. Man vil ganske sikkert ad denne Vej komme til at støtte netop de Sygekasser, som mest trænger til Støtte, og derfor vil jeg meget beklage, om denne, som det ærede Medlem selv erkendte, retfærdigere Fordelingsmaade skulde bewirke, at Lovforslaget strandede. Det ærede 3die Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) udtalte sig angaaende den Forskel, der hersker mellem de københavnske Foreninger og Foreningerneovre i Jylland, dels med Hensyn til de langt højere Administrationsudgifter, som de københavnske Foreninger har i Modsætning til Foreningerne i Jylland, dels med Hensyn til Sygedagenes Antal. Det forekommer mig dog ikke at være saa uforstaaeligt, at Admini-